

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En Overkomplet

Citation: Drachmann, Holger: "En Overkomplet", i Drachmann, Holger: *En Overkomplet*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 28. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann13val-shoot-idm140427079937408/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: En Overkomplet

mig? hvor var den Overbærenhed og Blidhed, som saa ofte havde gaaet i Forbøn for mig hos den strenge Fader? Havde jeg ligget med mit Hoved i dette Skød og ramset mine Lektier op? var min solbrændte, knokkede og ikke altid renvaskede Drengahaand bleven ført af denne bløde, hvide Haand henover de Tangenter, som jeg kun modstræbende anslag? Ja modstræbende! Jeg havde altid været en slem Dreng, forekom det mig, og altid voidt hende Bekymringer. Og nu var hun død, og hvilken frygtelig Forvandling!

Jeg gik, som jeg ofte pleiede, i min Sorg og Nød over Gaarden til vor gamle Kusk, som sad i sit Kammer, hvor der lugtede af Seletøi og en Tobak, som hed »Blaamand«. Han polerede Knapper med en ulden Klud og røg af sin stumpe Pibe. Jeg fortalte ham, endnu med Graad i Stemmen, hvad der nylig var sket. Han lagde Kluden og Piben fra sig, tog oppe fra Hylden en gammel, fedtet Psalmebog med et Spænde, der var sat fast med Lak, og gav sig til at læse:

Gud, see miskundelig
I al vor Vaade
Til os, som tro paa Dig,
Og giv os Naade.
Gjør os vort Hjærte fro,
Og skjænk os Ro,
Amen, Amen, i Din Tro.

Derpaa gav han sig til at klynke: Ak Gud, den kære, gode Frue; saadan en velsignet Frue hun var; – hvornaar skal Begravelsen være?

Jeg syntes, med den velopdragne Borgersøns finere Følelse, at dette Spørgsmaal var noget vel forhastet; jeg standsede min Graad og saac paa Kusken, der atter havde taget sin Pudseklud fat. Og medens jeg i Tavshed stirrede paa Knapperne og Trippelsen og den foroverbøiede Figur med den røde Næse og det svære Dragonskæg, raudt som en Kontrast hertil den Dødes Ansigt mig atter ihu. Jeg begyndte atter at græde og betroede saa Kristian, at jeg hverken vilde være Soldat eller Doktor, men derimod Taarnvægter.

Det forekom mig dengang, at en Taarnvægter absolut maatte være hævet over al menneskelig Nød og Sorg, og jeg kunde ikke med min bedste Villie faa bragt denne Profession paa nogen Maade i Forbindelse med Død og Tilintetgørelse, hvilket jeg nu havde lært at grue